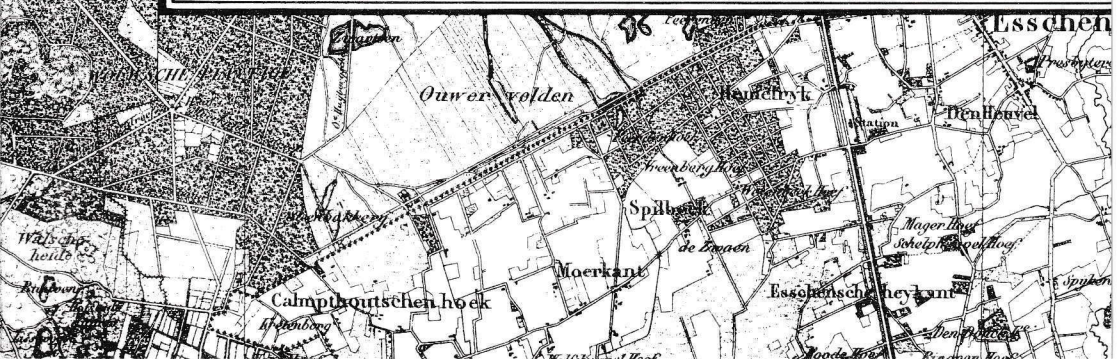

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

1-'98

Wouw door Australische ogen

Een van onze lezers, Toon Timmermans, bezorgde ons een fotokopie van een artikel dat enkele jaren geleden in de Markiezaatsbode verscheen. Onder de kop 'Verre Bergenaren' zette oud-Wouwenaar Ari Dekkers vanuit zijn nieuwe vaderland Australië zijn herinneringen aan Wouw uit de jaren twintig op papier. De redactie vond het verhaal zo aardig, dat zij het u, weliswaar in wat aangepaste vorm aan u aanbieden.

Ari Dekkers zette zijn verhaal op papier nadat hij van een Roosendaals familielid het boekje 'Wouw, mijn dorp' van Piet Michielsen had ontvangen. Na het in een adem uitgelezen te hebben, herlas hij het verhaal 'Apport voor mevrouw' omdat dat hem het meest trof. Het verhaal ging in hoofdzaak over Martien Dekkers, de vader van de schrijver. Hij was één van de eerste Wouwse postbodes, die bovendien kleermaker was. Eén van zijn kenmerken was het met grote regelmaat schrapen van zijn keel, wat de schrijver in zijn verhaal deed omschrijven als 'Echum'.

„Ja, ik zie hem nog zitten op z'n kleermakerstafel voor het raam, waardoor hij een onbeperkt uitzicht had over de Nieuwstraat. Een strategische positie bovendien, want als de school uit ging, gebod vader Dekkers ons met de regelmaat van de klok recht naar huis te komen. We werden in die twintiger jaren altijd van de school in de Doeldreef door de meester tot aan de Markt gemarcheerd onder het toezien van de strenge, maar o zo rechtvaardige bovenmeester Baeten. Op de hoek van de Markt bij smid Bakx werden we dan 'losgelaten'. Vaak echter vergat ik het gebod van vader en gingen we met een paar anderen, die ook in de Nieuwstraat woonden over een zandpad tussen beukenhagen door naar het (vroegere) kasteel. Na de nodige omzwervingen kwamen we veel te laat thuis en om vader de indruk te geven dat ik toch van de Markt was gekomen, kroop ik op handen en voeten onder het raam door en vertelde hem dat ik de meester had

geholpen. Soms lukte het, doch lang niet altijd.

Toch moet vader begrepen hebben dat die beukenhagen vooral in mei en juni voor ons nogal verleidelijk waren. Wanneer in mei de dagen warmer werden, ontwaakten altijd weer de meikevers en op deze beestjes waren we nogal verzot. Ander 'speelgoed' hadden we immers niet. We schudden dan aan de beukenhagen en wanneer we een zachte 'plok' hoorden, zagen we de 'meuleneir' al gauw op de grond kriffelen. We bonden hem dan een garendraadje aan z'n achterpoot en stopten hem in een luciferdoosje, dat we voor dit soort activiteiten altijd bij de hand hadden. Een paar beukenblaren en een paar gaatjes in het doosje en klaar was Kees.

De volgende dag haalden we het beestje op school uit het doosje - bij voorkeur in de klas natuurlijk - en zongen zachtjes het bekende liedje:

„Meulenèrke tel d'oew geld
En gaot dan nog es vliegen,
Aanders komme de dieve.
De dieve nemen 'oe mee naor d'el
Meulenèrke tel d'oew geld."

En waarachtig, dan ging hij vliegen. (Je moest hem meestal wel hard aan z'n poten trekken.)"

Dorpscentrum

Op zondagmorgen kwamen de boeren met 't gerij, wat in de volksmond ook wel de 'sjees' werd genoemd, naar de kerk. Het ene gerij was nog mooier dan 't andere. Bij de afspanningen (cafés) werd 't gerij 'geparkeerd' en het paard uitgespannen. Van daaruit wandelden de boeren naar de kerk, waar ze opgedoft hun duur betaalde plaats innamen. In de winter, met veel sneeuw, kwamen dezelfde boeren statig aangeleden in hun rinkelende arresleden en trachtten elkaar daarbij de loef af te steken met hun kleurige en blinkende uitrustingen.

„Op het dorpsplein werd het gras beschermd werd door kleine paaltjes met draad er aan. Die draad was vlak langs de jonge boompjes gespannen. En wat was er mooier dan op de draad te gaan staan en je in evenwicht te

houden aan zo'n dun boompje. En dan maar op en neer wippen, totdat... veldwachter Simons aan kwam rennen. Natuurlijk liepen wij als kinderen dan hard weg. Een keer gooide hij met z'n gummistok, die ik - sufferd als ik was - opdraapte en teruggaf. De gevolgen waren desastreus, want nadat ik van de veldwachter een pak rammel had gekregen, werd ik door hem naar huis gebracht, waar vader Martien het nog eens dunnetjes over deed. Zoiets was een grote schande.

Je kon er ook zo heerlijk wippen op de zware ketting tussen de palen op de 'plets' voor het huis van Withagen, maar dan had je wel kans dat je een emmer water over je heen kreeg.

Eén keer per jaar, in september, was er kermis op diezelfde Markt: de stoomcarroussel van Janvier en de zweefmolen bij Bakx. Ook het vuurwerk op Koninginnedag - met de ongelukken - is me altijd bijgebleven.

We hadden een fijne school met even fijne onderwijzers. Meester Romme en Withagen waren de beste en natuurlijk juffrouw Meijers niet te vergeten. Bovenmeester Baeten gaf na schooltijd Franse les en ik sidder nog als ik aan hem denk."

In 1928 verhuisde de familie Dekkers naar de Roosendaalsebaan. Een nieuw huis dat in die tijd 8000 gulden kostte. Ver jaar later bouwden ze hetzelfde huis voor de helft van dat bedrag ten gevolge van de crisis.

„Achter het huis hadden we een smalle strook grond, de Reep noemden we die, waarmee we naar de Spellestraat konden. Zodoende waren we vlakbij onze speeltuin De Donk, waar we kampeerden in het Kapelanenboske, zwommen in ons zwembad (lees: modderkuil) of visten in het 'Kleine Kerzoek', vlak bij Jan Roeken, waar we voortjes en blik vingen. Soms zelfs een snoek of paling. Moeder bakte ze dan in de pan. Ze had ontzettend veel geduld met ons en deed ontzettend veel voor ons.

Ik ben blij, dat we haar in 1963 en 1971, toen we op vakantie in Wouw waren, vaak mee uit hebben genomen naar oude kennissen en plaatsen waar ze in vele jaren niet meer geweest was."

Vlak bij het huis aan de Roosendaalsebaan stroomde de beek, waar Ari Dekkers een waterrad construeerde uit een fietswiel, blikjes en een fietsdynamo. Er was ook nog 't Swert van 't Schip, een groepje heel oude en grote bomen in de Bulk. En natuurlijk niet te vergeten de notenboom op de hoek van de Spellestraat en de Roosendaalsebaan. Als de kinderen uit

Een ansichtkaart van de Roosendaalsebaan, met links het begin van de Spellestraat. Een foto die rond 1940 gemaakt moet zijn. (Foto collectie De Vierschaer-Wouw).

school kwamen, renden ze daar om 't hardst naar toe om te kijken of er noten onder lagen. Ook de mispelboom in de tuin van Eikenhof van dokter Van Aerssen werd daarbij niet vergeten.

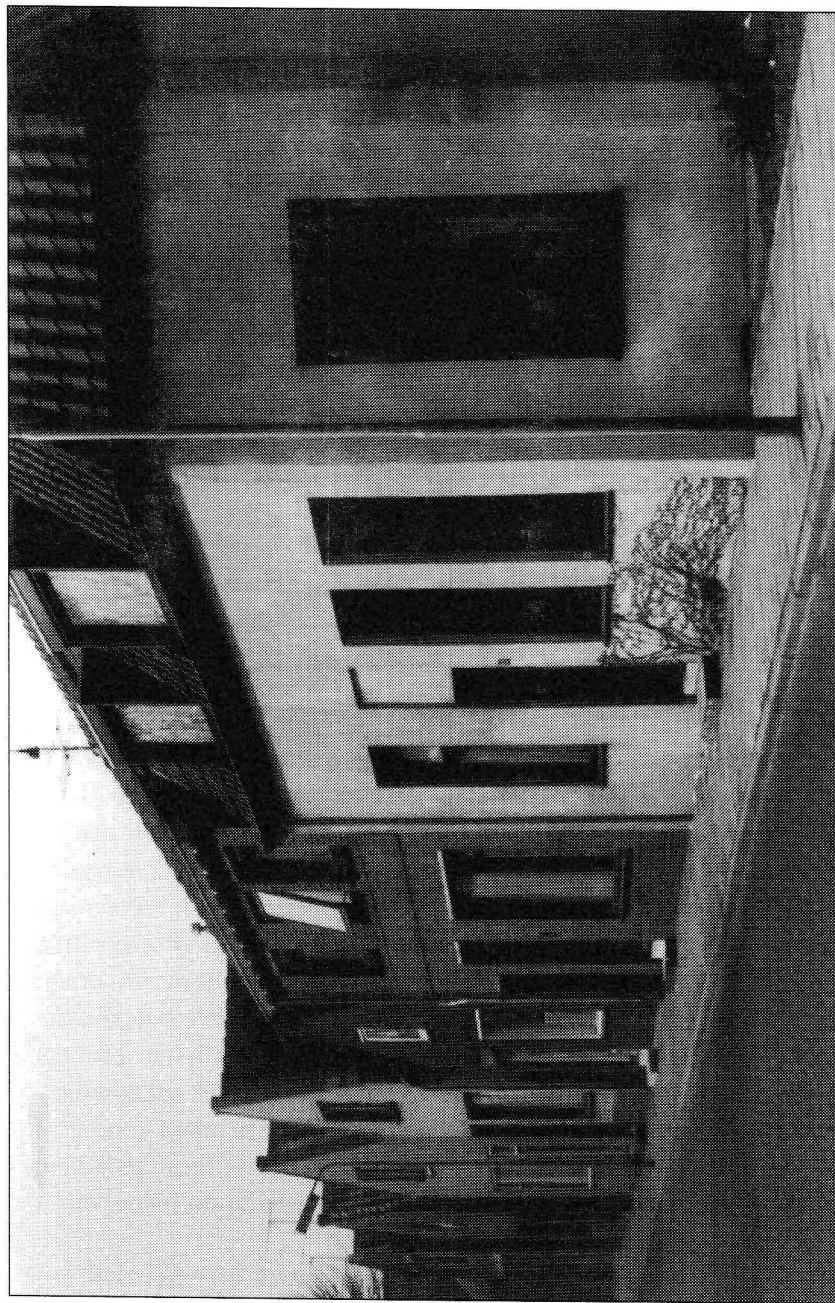
Naar school

Jantje en Riekus van Steenpaal, Cor de Bruin, Joop de Visser en Ari Dekkers konden op drie manieren naar school vanaf de Baan. De kortste weg was langs de Roosendaalsestraat. Van deze weg werd alleen bij slecht weer gebruik gemaakt of als ze naar de nonnekes van het Wit Gele Kruis moesten om kapotte handen, knieën of iets dergelijks te laten behandelen.

Zij konden ook bij de brandkuil, waar Louis Verbraak, de fietsenmaker en schoenlapper, woonde, links af over het erf van Christ van Oers. Op 't erf stond een houten geval, dat gebruikt werd als een stier kennis moest maken met een tochtige koe. „Op een keer gebeurde het, dat juist toen wij eraan kwamen, de boer aan kwam lopen met de stier, terwijl de koe al in het houten geval stond te wachten. Het ging echter niet van een leien dakje. Of in dit geval: de liefde was niet aanwezig. En ondanks dat de stier stond te 'snorten' en Christ van Oers stond te ketteren, gebeurde er niets. Natuurlijk kon een van ons het niet nalaten het oeroude gezegde te uiten: „Eej Baos, ik denk da g'ut 'um vur mot doen." Wat terstond de dichtst bijzijnde knaap een flinke trap onder z'n kont opleverde.

Enfin, we konden dan achter de huizen van de Roosendaalsestraat naar de Markt, waar we via de Kroonsegang bij de brouwerij van Siebelink uit kwamen. Onderweg proefden we zorgvuldig hoe het met de appelen, peren, pruimen, peejkes of errebezies stond. Die konden we toch niet laten rotten, niet waar!

De derde manier om naar school te gaan was bij Peer Broeren rechtsaf, om zo tussen de weilanden door in de Nieuwstraat te belanden, waar we bij bakker Van Ravels zijn zoon Miel gingen ophalen. Onderweg was er altijd wel wat te beleven. Je kon een geit melken in je klomp, puiten vangen om de biljetjes te braden en elkaar wijs te maken hoe lekker het was, of (gemeen hoor) een rietje in zijn kont steken en dan de kikker opblazen. Het beest kon dan geen poot meer verzetten en bleef bovendien drijven. We

De Nieuwstraat zoals Ari Dekkers zich die misschien nog zou herinneren. In het witte huis op de hoek van de Nieuwstraat en het Kaaike woonde bakker Frie van Ravels. (Foto collectie De Vierschaer-Wouw).

hebben dit ook een keer geprobeerd bij Marie van Gastel, maar die schreeuwde moord en brand. Ze vond er niks aan, die flauwe meid! Nee, dat was ze niet, want ze deed altijd mee met onze spelletjes. Ze kon het ook niet helpen dat, toen we op De Donk aan het zwemmen waren (met niets aan natuurlijk, want je kon toch niet met natte kleren thuis komen), de kapelaan juist voorbij kwam fietsen. Hij keek naar ons en viel haast van zijn fiets van schrik. Wat deed 'ie daar ook, want er woonden alleen maar arme mensen in de buurt, of....?

De volgende dag was het kermis. Marie kreeg op de Nonnenschool en wij op de onze te horen dat hel en verdoemenis nog niet goed genoeg voor ons waren. Nog erger dan jaren later Pater de Greve op de dinsdagavond in de vastenpreek op de KRO-radio."

Jantje van Steenpaal

Een van de beste kameraadjes van Ari Dekkers was Jantje van Steenpaal. Een klein en gewiekst manneke. De gemeente (of het Rijk) had een rioolbuis gelegd onder de Roosendaalsebaan en Spellestraat met een doorsnede van 30 of 40 centimeter. Als je aan het ene eind stond, kon je heel in de verte het andere eind zien. Het was net een geluidstunnel, want je kon er fijn doorheen roepen. „Op een gegeven moment zouden we er doorheen kruipen. Jantje van Steenpaal, de kleinste, zou als eerste gaan, maar de rotzak wilde niet. Na hem glazen knikkers, een reep (hoepel) en een nieuwe haktol te hebben beloofd, wat we natuurlijk meteen vergaten, kroop hij er dan toch in. Toen hij halverwege was, durfde hij niet meer voor- of achteruit. Hij schreeuwde als een mager speenvarken, wat prachtig klonk in die tunnel. Na veel beraad onzerzijds hoopten we armenvol droog gras op bij het begin van de tunnel en staken dat in brand. We hoopten dat de rook hem eruit zou jagen, net als een konijn. We hebben het resultaat niet afgewacht, want net kwam Peer de Vos met een kar vol 'sukerpeejen' voorbij, dus daar moesten we achteraan om er een paar te jatten voor onze konijnen. Jantje is er toch uitgekomen, want de volgende dag zag ik hem met een nieuwe haktol spelen die verdomd veel leek op de mijne, die ik kwijt was.

Op een andere keer hadden de jongens van dokter van Aerssen een

vlieger gemaakt. Een vlieger? Het gevaarte was wel vier meter groot en na een paar keer uitproberen, bleek dat de staart niet zwaar genoeg was. Jantje moest daarom uitkomst brengen door aan het gevaarte te gaan hangen. En waarachtig, na wat experimenteren ging het geval, met Jantje als passagier, wel dertig meter de lucht in. Of was het maar drie meter? In ieder geval was Jantje de held van de dag."

Namen noemen

De postbode had in die tijd een grote leren tas op zijn rug. Het was zo'n geval waar van alles in kon. Vader Dekkers had dan ook altijd wat bij zich wanneer hij thuiskwam van de postbezorging. Kastanjes, een haas of een fazant, die hij had gekregen van Jantje Prinsen op 't hof van de familie Emsens. Vaak bracht hij van die lekkere juteperen mee, of sterappeltjes. Bij verschillende boeren kocht hij een maaltje aardappels, die moeder dan moest keuren om de wintervoorraad te kunnen bestellen.

„Waar zijn al die schoolvrienden gebleven? Wim Hasselton, Miel van Ravels, Bernard Siebelink, Kees Verstijlen, Piet Heijmans, Piet van de Kar, Joop de Visser, Sjef Poppelaars, Piet Hermans en Koos Bakx. Toffe jongens, allemaal. Mijn eerste vriendje was Pietje van Merode, die stierf toen hij zeven jaar oud was. In 1981 heb ik zijn rustplaats nog opgezocht en zag tot mijn ontsteltenis dat hij al aardig wat gezelschap had gekregen in de laatste dertig jaar dat ik hier in Australië zat.

Wij leerden schaatsen op de vijver van Kee Mouwen in de Nieuwstraat, waarbij we dan niet verzuimden te roepen: „Up Kee Mouwe, as ze schèt dan mot ze douwe." In de strenge winter van 1928 waren er kraampjes met snert en hete chocolademelk. Er was zelfs een betaalde baanveger; wat een mooie tijd was dat.

Welk dorp had zoveel mooie dingen? Wij konden naar de Wouwse Plantage of naar de Heirelse Hei. En neem nou bijvoorbeeld de kerktoren. Stiekem het kleine poortje door en dan naar boven klimmen. Urenlang konden we er genieten van het prachtige uitzicht over onze vertrouwde omgeving. Steentjes naar beneden gooien was een van onze favoriete spelletjes. En natuurlijk was het de beste plaats om een jonge kauw te bemachtigen en hem tam te maken en te leren praten. Bij goed weer kon

je kijken tot ver voorbij Roosendaal, tot aan Pindorp of Heerle.

Oh ja, weet je het nog? „De meskes van 'Eirel hebben 'n meirel en de jongens van de Pin steken 'em er in." Dan was er ook nog de postmeester: Meneer van den Bergen (met hoofdletters hoor!).

Af en toe bracht vader een hele zak met touwtjes mee van de postpakketten. We moesten die dan uit elkaar peuteren, de knopen eruit halen en weer oprollen. Ik geloof vast dat de zak gewogen werd voor en na het uitzoeken! Maar welke jongen kon een gelegenheid als deze voorbij laten gaan? Je moest toch minstens altijd een paar touwtjes in je zak hebben. Je had dat spul nodig voor talloze onnodige dingen. Hoe zou je anders een vlieger kunnen maken, een haktol kunnen prikken of een portemonnee met een touwtje er aan op het fietspad kunnen leggen. Het was een schitterend spel, waarbij je wegkroop achter een heg om de portemonnee weg te trekken als iemand hem op wilde rapen. Touw was bijvoorbeeld ook onontbeerlijk om een oude sleutel, gevuld met luciferkoppen en een spijker met kracht tegen de muur te slaan, om een pracht van een knal te produceren. De drie jongens van Van den Bergen moesten alle drie pater worden; wat een vrolijke boel! Nee, geef mij Janus de Visser maar. Als hij in zijn smederij de weipalen aan het ponsen was, kregen wij de kogeltjes. Die konden we voortreffelijk gebruiken voor onze katapult."

Ari herinnert zich ook nog Sjef Poppelaars, de bakker, waar altijd olienootjes op de oven lagen te roosteren. En altijd waren er wel aangebrande speculaasjes of koekjes. Niet dat Sjef een slechte bakker was, integendeel. Of Kees Meeusen in de Doeldreef, vlak bij school, die altijd goed was voor een paar vliegerlatjes. Dat waren nog eens mensen!

Tijden veranderen

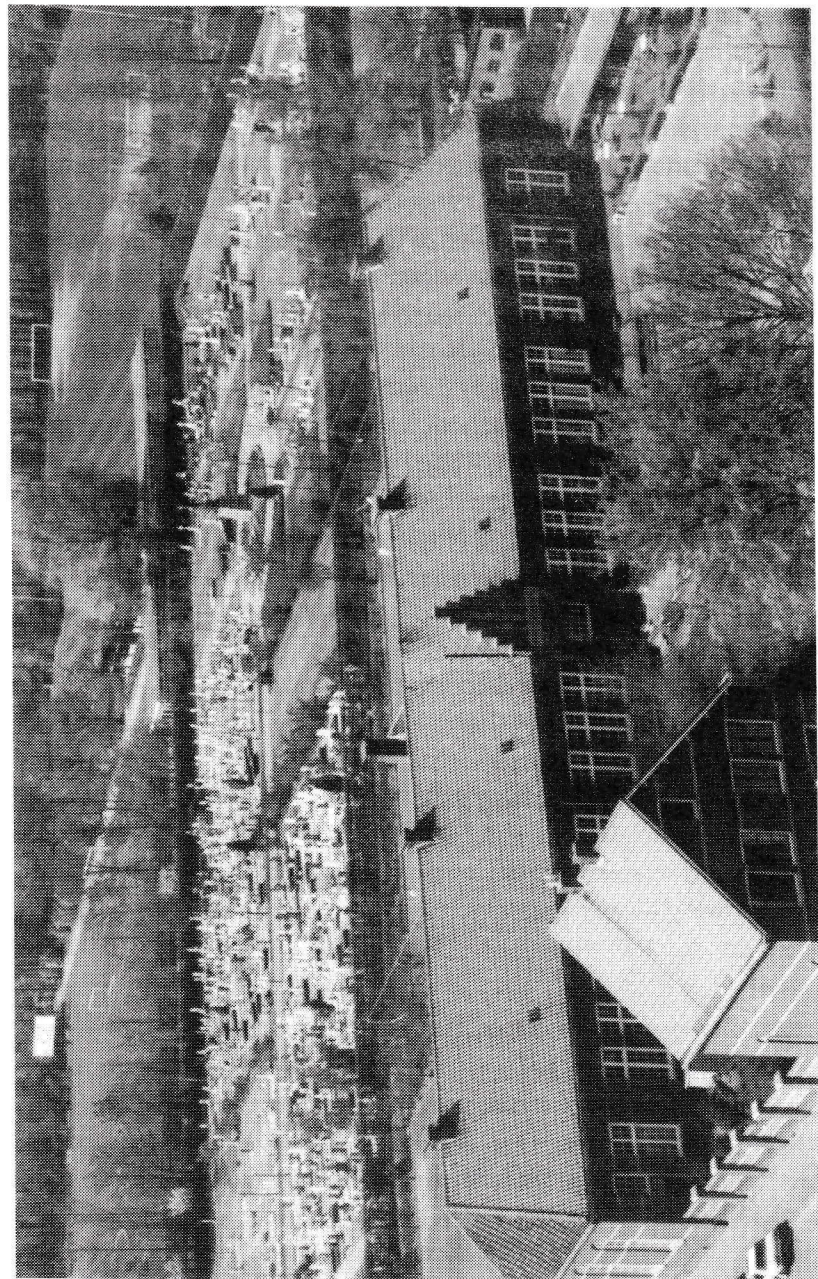
„Waar is Jan Laurijssen, de bakker, waar je met de hele klas vlak voor Sinterklaas al dat speelgoed ging bewonderen? Beneden, boven, de zolder, alles stond vol. Stoommachientjes, toverlantaarns, luchtbuksen, teveel om op te noemen. We moesten een cent meebrengen naar school. Waarvoor? Daar kwam hij al aan. Een grote Rus, compleet met berenmuts en een geweldig groot monster van een bruine beer, wel drie meter hoog. Die liet hij dansen en allerlei kunstjes maken. Moet je nou komen. Het zal

in Wouw wel hetzelfde zijn als hier. Supermarkten, vol met speelgoed, het hele jaar door. En alles wat de kinderen doen is tv, tv, en nog eens tv kijken. Welke jongen maakt vandaag de dag nog een vlieger van krantenpapier en een koude aardappel? Welke vader maakt in het voorjaar nog fluitjes van hazelaartakken of een klakkebus van vlierenhout om elzenpropkes mee te schieten? Wij waren dagen bezig rond het kasteel om onderaardse gangen te zoeken en in onze fantasie zagen we de gruwelijkste foltertugten en ondergrondse gevangeniscellen.

Meester Romme kon ons in de geschiedenislessen wegvoeren naar Karel de Grote of de kruistochten, zodat we niet eens de bel hoorden. Het zijn misschien wel allemaal sentimentele herinneringen, maar ik zou ze voor geen goud willen missen. Onze school was de beste in de hele omtrek. Toen ik op kostschool kwam, stak ik met kop en schouders uit boven de jongens uit Rotterdam, Den Bosch of Tilburg en ik was toch lang niet de beste van onze klas in Wouw. Toch had ik maar een rode kaart gehad op school. Wat is een rode kaart vraag je? Ieder trimester kregen we een rapport, dat bestond uit een gekleurde kaart van ongeveer 15 bij 20 centimeter. Hierop werd ieder vak beoordeeld met cijfers van 1 tot 10. Had je allemaal voldoende, dan kreeg je een witte kaart en de waardering 'heel goed'. Met één of twee onvoldoendes ontving je een rode kaart en behoorde je tot de goede leerlingen. Had je veel onvoldoendes dan werd het een groene kaart en was je waardering 'slecht'. Je kon dus al van verre zien hoe goed (of hoe slecht) je het had gedaan op school. Tegenwoordig met al die psychologen en andere 'onderwijsdeskundigen' is dit natuurlijk taboe, zoiets kweekt minderwaardigheidsgevoelens en 'all that sort of rot'."

Kamperen

In augustus 1934 ging Ari Dekkers samen met een aantal medeleerlingen met meester Withagen en Kees Baeten kamperen in Meerseldreef. Ze gingen op de fiets met rinkelende potten en pannen. Ze sliepen in een grote schuur, want kamperen in tenten was voorbehouden aan padvinders en die waren niet katholiek. De allereerste nacht werden ze gewekt door een hels kabaal. Het Nederlandse leger hield manoeuvres en daar zaten ze middenin. Ongelooflijk! Drie pantserauto's, veldgeschut, duizenden

De Lambertusschool zoals Ari Dekkers zich die nog voor zou kunnen stellen, weliswaar zonder de bomen op het plein en de oprit voor gehandicapten naar de voordeur, maar veel meer is er in de loop der jaren niet aan veranderd (Foto René Hermans-Wouw).

paarden en trossenmitrailleurs die vaak niet werkten; alles wat het leger had. De roden vochten tegen de blauwen aan de andere kant van het riviertje. De brug werd volgestapeld met takkenbossen die van de boeren gevorderd waren. Wat een sensatie was dat! De roden doodden meer roden en de blauwen schoten meer blauwen neer dan rode vijanden. Ze zaten gedurende drie dagen midden in de oorlog. Naderhand vonden ze een rookgordijn-granaat die Kees Baeten weggooide. Toen had je die landarbeiders moeten horen die midden in de stinkende vuile rook zaten. Dat vergat Ari Dekkers nooit meer!

Dorpsroddels

„We hadden natuurlijk ook de nodige schandaaltjes in het dorp. De groenteboer die naar Breda werd vervoerd, omdat hij een meisje had verkracht. De steekpartijen tijdens de kermis. Cor, een dienstmeisje, dat een kindje kreeg stiekem in het veld en daarvoor het klooster werd ingestuurd voor de rest van haar leven. En dan die wethouder, die met behulp van de dokter en de burgemeester zijn vrouw naar Vught liet brengen omdat ze gek was. Maar zo gek was ze niet, dat ze wel wist dat het om haar centen ging. Voordat ze werd weggevoerd had ze al haar geld in haar kleren genaaid, waarbij het volgens de volksmond al gauw om 40.000 gulden ging. Het werd overigens nog juist ontdekt in Vught voordat haar kleren werden verbrand.”

Tegenover de familie Dekkers woonde de familie Doggen. Twee broers en twee zusters, die schijnbaar nooit de liefde hadden ondervonden. Het waren rijke boeren met veel land, een grote moestuin en een nog grotere boomgaard. Met het ontbijt echter één eitje met zijn vieren en de broers een klein sigaartje op zondag. De wijnkelder lag barstensvol met de fijnste wijnen, 'ge-orven' van een heeroom naar men zei. Het moet heel goede wijn zijn geweest, want ze konden het in de pastorie ruiken, met het gevolg dat de kapelaan iedere dinsdag op huisbezoek ging bij de Doggens. „Als ik uit school kwam, ging ik stiekem door de achterdeur naar de zolder, waar ik met Corrie, het dienstmeisje, het laatste kopje wijn uit de fles opdronk, waar we, om de wrange smaak te verdrijven, suiker in deden. 't Zal me nou niet gebeuren om zulke goede ouwe Bourgogne met suiker te verpesten.

Brrr. De eieren, het fruit en de bessen gingen steevast naar de markt in Bergen op Zoom, waarvan wij af en toe wat rottend fruit kregen plus natuurlijk wat wij als jongens met levensgevaar wisten te 'redden' voordat het naar de markt ging.

Om de veertien dagen kwam er een landloper die wat te eten kreeg. Je moest toch wat aan liefdadigheid doen, nietwaar? Op zekere dag kwam de arme sukkel te overlijden. Ik denk na de zware maaltijd bij Doggen, die rijkelijk overspoeld werd met pompwater. Nou bleek dat deze zelfde man een van de rijkste mensen was in Bergen op Zoom. Toen de gezusters Doggen dat hoorden, zijn ze kort na elkaar gestorven. Mijn oudste zus Annie ging toen het huishouden doen voor de twee overgebleven broers. Het duurde natuurlijk niet zo erg lang voordat de kippen minder legden en de moestuin minder opbracht. Het duurde evenmin niet lang voor de twee arme sukkels tot de ontdekking kwamen dat er ook lekkere gebakjes bestonden en dat je sigaren per kist kon kopen. De laatste jaren van hun leven hebben de twee nog intens genoten, waarbij de wijn rijkelijk vloeiende. En niet alleen voor de kapelaan. Sigaren werden gul uitgedeeld, dit alles tot ergernis van de erfgenamen. De jongste broer was heel geleerd en een hele goede houtsnijder, maar erg verlegen."

Nog meer namen

Eén van de meest bekende mensen was Sjef Luyckx. Hij wandelde twee keer per week naar Roosendaal, de wandelstok in de hand, waarbij hij steevast drie passen voor zich uit keek naar de grond, de hele weg lang. Dan had je nog Willem 'Pieterolie' (Mathijssen), de petroleumboer. Als je petroleum bij hem kocht, kreeg je een soort voorloper van ons stripverhaal. Dat eindigde steevast met de zin 'Hoe het met Pijpje Drop verder gaat, lees je in de volgende Automaat.'

En dan de betere mensen van het dorp. Meneer van den Bergen, Luuk van Ravels met twee aardige meiden, Chris van Oers, meneer de Ree en anderen. Je had natuurlijk ook je geheime vriendinnetjes als Anneke Hermans of Lieske de Visser. Of ze het ooit zelf geweten hebben, ik denk het niet.

Iets wat me ook nog heel duidelijk voor de geest staat is het volgende:

4

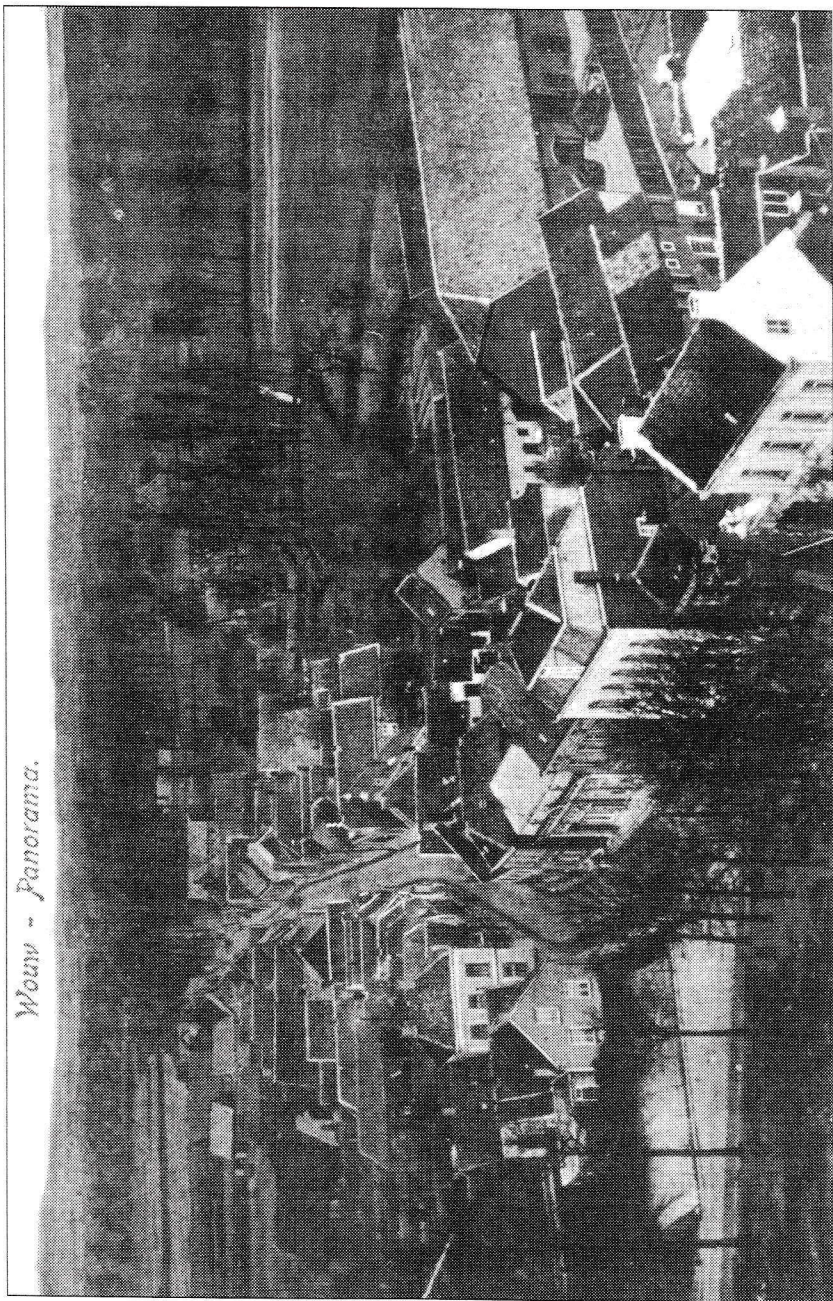
'Blue Band' kwam uit met een nieuwe reclame. Waar nu het café 'de Potter' van Ronald van Meer, vroeger Jac. Potters staat, was een grote muur, volgeplakt met één plaat. Een heel knap vrouwengezicht. Als je op de fiets aan kwam rijden keek ze je aan en ze bleef je aankijken zo ver als je ze kon zien. Niets bijzonders zult u zeggen, maar in die dagen was het een klein wonder in ons dorp."

Janus Dekkers

Intussen hoor ik de lezers al vragen 'Wie is toch deze persoon die dit allemaal schrijft?' Ik ben Janus (Ari) Dekkers, jongste zoon van wijlen Martien Dekkers. Toen ik twaalf jaar oud was, vonden meneer pastoor en mijn ouders dat ik maar naar de kostschool in Dongen moest, om daar broeder-onderwijzer te worden. Je had in die tijd niet zo erg veel te vertellen, dus ging ik gedwee. Maar ik wilde dan wel vakonderwijzer worden in een school van bouwvakarbeiders in Congo of Nederlands-Indië, waar 'onze' organisatie 'Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes' verschillende missies had. Er was echter één ding waarmee ik geen rekening had gehouden of beter gezegd dat ik niet wist. Dat was, dat diezelfde organisatie ook andere bronnen van inkomsten had of zachter uitgedrukt: andere liefdadigheidswerken. Zij bezat ook sanatoria en psychiatrische inrichtingen zoals in Vught, Heiloo en Dongen. En jawel hoor. Na een paar jaar bleek dat er meer geld te verdienen was met het verplegen van geestelijk gestoorden dan met het onderwijzen van arme negertjes. Met het droevige gevolg dat ik op mijn twintigste de begeleider was van twee goden, vier Duitse keizers, één tsaar van Rusland, een stuk of wat Napoleons, een paus en een dertigtal andere gestoorden, in plaats van een stuk of twintig negertjes of Javanen. Tijdens de oorlog werd ik voor de keus gesteld: of hoofd van een grote psychiatrische kliniek of weg naar Duitsland! Congo of Nederlands Indië was zo goed als uitgesloten en daar ik er niets voor voelde mijn leven lang in een 'gekkenhuis' te werken (ik moet toegeven dat het een heel goed, maar droog leven is) besloot ik te kiezen voor het laatste: weg.

Na een aantal jaren in Hamburg, waar ik mijn best deed de Moffen zoveel mogelijk te besodemieteren en de bommen te ontduiken, hebben we kort

Wouw - Panorama.

Een panorama van het dorp Wouw gemaakt vanuit de Lambertustoren. De foto zou rond 1914 gemaakt kunnen zijn. (Foto collectie René Hermans-Wouw).

na de oorlog in de gemeente Hilversum het eerste kampeerbedrijf opgericht. Het besloeg drie hectaren bos vlak bij het vliegveld. Ik zeg 'we', want ik was inmiddels getrouwd. Toen ik voor het eerst thuis kwam met mijn vrouw zei moeder: „Maor Jaonus, gij van 'n klein durpke en zij van zo'n grote stad (Rotterdam), da vuugt toch nie 'eej!" Wel, het 'vuugde' wel en het 'vuugt' nog steeds. We hadden een goed rendabel bedrijf, kochten één van de eerste Solexbromfietsen en gingen ieder najaar met vakantie naar België of Luxemburg. In het begin van 1952 besloten we te emigreren naar Australië. Moeder, het goeie mens, huilen en ook de hele familie overstuur, maar wij kwamen met onze drie kinderen in Perth terecht, waar ik gedurende 25 jaar gemiddeld anderhalve school per jaar heb gebouwd en een aantal andere rijkswerken."

In 1975 stopte Ari Dekkers op 54-jarige leeftijd met zijn werk. Zijn jongste zoon Marten had toen een boerderij, genoemd naar Merijntje Gijzen, van 380 hectaren met 1500 schapen en 120 koeien.

Zijn dochter was getrouwd met een 'system-manager' en woonde in Sydney. En tenslotte zijn oudste zoon. Die woonde in Nelson in Nieuw-Zeeland en besteedde zijn tijd met het onderzoeken van grotten en bergbeklimmen, terwijl hij in zijn vrije tijd in een bouwbedrijf werkte. Hoe het Ari Dekkers na het schrijven van deze voor Wouw zo interessante brief in Australië is vergaan, is ook de redactie niet bekend. Maar misschien dat een van onze lezers ons daar meer over kan vertellen.

Wouw, april 1998

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

VAN HET MARQUISAAT VAN

Kerkhof slikken

Hildernisse en